

# Сведочење о исцељењу

*(Преведено с португалског)*

27. октобар 2014.

Моје име је пастор Исак Роберто. Долазим из Лондрине у држави Парана у Бразилу и желео бих да нешто поделим путем овог и-мејла. Пастор сам у Лондрини већ 15 година. Пре три године један трагичан али пресудан догађај је оставио дубок траг на мојој породици.



24. јула 2011. наша ћерка Беатрис Габријела (стара седам година) је претрпела озбиљну саобраћајну несрећу када ју је ударио возач таксија док је прелазила улицу на пешачком прелазу. Ударац је био толико снажан да ју је, према истражитељима, одбацио око 6 метара. Притрчао сам јој а она није дисала. Сећам се да сам повикао: „Нека неко позове помоћ!“ Када сам се опет окренуо према њој, угледао сам точак мотора и глас који каже: „Ја ћу да вам помогнем. Ја сам ватрогасац.“ Бог је у том тренутку послао помоћ. Окренуо је Беатрис на леђа, урадио реанимацију и она је искашљала крв. Стигла је хитна помоћ и док су се они старали за њу у амбулантним колима, ја сам почео да се молим. Ђаво ми се супротставио и у глави ми показао

слику дечака кога сам познавао а кога је ударио ауто због чега је изгубио способност говора и координације. Сада га његова породица гура у колицима. У том тренутку, ђаво ми је показао његову слику говорећи: „Оваква ће бити твоја ћерка.“

Одвезли су је у болницу и примили је са следећом дијагнозом: сломљена лева нога, сломљена лева надлактица, сломљена лева и десна кључна кост, поцепана слезина, дисторзија плућа и повреда главе трећег степена (четврти степен је смрт).

Када смо стигли на интензивну негу, видели смо да је наша ћерка повезана на неколико уређаја, да дише помоћу машине и да је у коми. Три дана након несреће, 27. јула, неурохирург који се бринуо о њој нас је позвао и рекао: „Немам добре вести. Њено стање се погоршало. Беатрис не реагује на лекове и дошло је до повећаног притиска у лобањи. Мозак отиче. Због тога крв не циркулише кроз мозак и у неколико наредних сати Беатрисин мозак ће бити мртав.“ Доктор је додао: „Имамо још једну последњу могућност, а то је да обавимо операцију и уклонимо по део лобање с обе стране да бисмо отклонили притисак на Беатрисин мозак и омогућили му да се шири. Међутим, нема гаранција да ће се њено стање променити нити да може да издржи операцију.“

Пристали смо на операцију јер смо знали да Бог има задњу реч. Док су све припремали, рекли су нам да останемо с Беатрис да бисмо могли да се опростимо. Моја супруга је почела да се моли док сам ја звао друге вернике и објашњавао шта се догађа. Док се моја жена нагињала над Беатрисиним телом молећи се, једна особа јој је пришла и рекла: „Мајко, саветујем вам да се молите Богу да је узме, јер ако преживи, биће везана за кревет као биљка.“ Неколико сати касније, не знајући шта се догодило, примио сам поруку на телефон од своје заове која ми је рекла да се молила током поподнева и да је имала визију. Видела је како зао дух долази код моје жене и изговара исте те речи.

Операција је трајала скоро пет сати. Када су донели Беатрис на интензивну негу, глава јој је била скроз увијена а лице изобличено. Сада сам могао само да чекам. Молили смо се Богу да је исцели, али лоше вести су и даље пристизале – упала плућа, инфекција.



Дан пред Беатрисин рођендан (8. август), доктор је рекао да жели да прекине да јој даје седативе да би видео да ли ће изаћи из коме. Питао сам: „Шта мислите, колико ће јој требати да се пробуди?“ „То не можемо да знамо са сигурношћу“, рекао је. „Може да се пробуди данас, сутра, следећег месеца, следеће године, али може да се деси да се никада не пробуди“, закључио је.

Неколико дана касније скинули су је с апарата за вештачко дисање. Славили смо јер је почела да се буди. Међутим, током ноћи, Беатрис је удахнула течност и дисање јој се погоршало. Када смо стигли у болницу, видели смо да тешко дише. Лекарски тим је чинио све што може да јој буде боље. Изашли смо на ручак а када смо се вратили и питали да уђемо, зауставили су нас. Погледао сам кроз врата и видео како скоро цео тим стоји уплакан око њеног кревета. Морали смо да сачекамо неколико минута а када су нам дозволили да уђемо, видели смо да су Беатрис поново ставили црево за дисање. Један од доктора је рекао: „Можда ћемо морати да обавимо трахеотомију и Беатрис би морала да дише кроз црево. Не би више имала могућност да дише самостално.“ Још лоших вести – још један разлог да се молимо. Данима касније, Беатрис се пробудила из коме па су је пребацили у болесничку собу.

Наставили смо да све време призивамо Бога и постимо. Када су Беатрис пребацили у болесничку собу, претворили смо собу у 24-часовни центар за молитве. Пуштали смо песме које славе Господа. Молили смо се сваког сата. Људи би улазили и видели Беатрис како лежи у кревету с ногом у гипсу, прикључену на машине за дисање и храњење и рекли би: „Како овде може да буде толико мира?“ У болници је провела укупно 53 дана.

Када је Беатрис дошла је кући из болнице, није показивала никакве стварне знаке опоравка. Код куће смо имали болнички кревет, столицу за туширање и колица. Моја жена је разговарала с физиотерапеутом и питала га: „Докторе, шта мислите, када ће Беатрис моћи поново да хода?“ Доктор је одговорио: „Радим у овој области много година. Никада у медицинској литератури нисам видео нити сам икада чуо да је неко преживео удес какав је доживела Беатрис. Можда ће једног дана моћи да хода уз помоћ штака или ходалице, али да поново хода нормално – по мом мишљењу – никада више.“ Међутим, ми смо у нашем духу били одлучни да она неће тако завршити. Наставили смо да се предано молимо Господу, некада с вером, некада уплакани, али увек уздајући се у њега. Једног дана смо је одвели на државну клинику јер нам је требао упут и рекли смо доктору да је хитно. Он је тражио да види Беатрис и када сам ушао у ординацију носећи је у наручју, доктор је упитао: „Господине, зашто тако журите? Шта може да се промени у погледу стања овог детета?“

Беатрис је морала на операцију да јој уграде протезу тамо где је уклоњена кост с њене лобање. Добили смо процену од 147.500,00 бразилских реала (скоро 60.000,00 долара). Нисмо имали тај новац тако да смо имали још један разлог да се молимо. Пошто смо преко пријатеља примили упутства од Бога, отпочели смо акцију прикупљања новца. Једног четвртка сам примио телефонски позив од жене која се распитивала о Беатрис. Питала нас је колико нам је још потребно и одговорио сам да нам треба 57.000,00 бразилских реала (23.000,00 долара). Рекла је да ће видети да ли може да учини нешто за нас. Следећег понедељка када сам отишао у банку да подигнем новац, сазнао сам да је та особа уплатила неопходну суму. За 40 дана смо успели да скупимо сваку пару која нам је била потребна. Слава Богу!

Операција је обављена 23. децембра 2011. У то време, Беатрис је већ могла да седи подупрта јастуцима а могла је да седи и у колицима. 27. децембра, отишао сам да се поздравим с Беатрис пре него што одем у цркву. Узео сам је за руке и саопштио јој да идем у цркву. Затим сам осетио како ме вуче за руку. Држао сам је чврсто и она је изненада умала. Уплашио сам се и закорачио уназад а она је у исто време закорачила корак унапред и наставила да хода. Бог је веран!

Како су дани пролазили, Беатрис је наставила да поново стиче своје способности. Почела је да говори и пише. Вратила се у школу у мају 2012.

Данас, три године касније, она је живи доказ за натприродно чудо, доказ да је Бог веран Својој Речи и да делује у корист свих оних који верују у њега. Реч коју имам за ваш живот у сваком тренутку је: „СВЕ ЈЕ МОГУЋЕ ОНОМЕ КОЈИ ВЕРУЈЕ“ (Марко 9:23).

Пре неколико дана, моја жена је била код физиотерапеута и докторка је показивала Беатрис једном од својих студената говорећи: „Ово је чудо, јер да није било Бога, она не би била овде. Медицина за њу више ништа није могла да учини.“

Медицина није могла да учини ништа, али БОГ МОЖЕ! ОН МОЖЕ ДА ДЕЛУЈЕ И У ВАШЕМ ЖИВОТУ!

Пастор Исак Роберто

Ово сведочанство је подељено са свим верницима цркве у Лондрини и пример је Божје моћи да искуша нашу веру. Погледајте сведочанство које смо снимили у цркви на сајту YouTube: <http://www.youtube.com/watch?v=YHqbBk0A4nA>.